

Tolvaj

Csak sejti a félhomályban a kotyogót, míg kiöblíti a mosogató fölött. Mire a nap teljesen felkel, esni fog. Ébren sincs egészen, és már a tolvajra gondol.

Sokáig pattog a szikra, mire a gázon meggyúl a kékes láng. A szürkesség ablakkeretbe zárja az időt. Kibámul. Értékes perceket ad oda ingyen, mint verssorokat. A lemondás megkönnyebbülés, mondta egyszer az anyja. Vagy az apja, már nem is tudja. A múlt nem bélyegez meg, csak a görcsös ragaszkodás, hogy pontosan emlékezzünk mindenre. Belekortyol a kávéba. Még nem mosott fogat, az alvás íze összekeveredik a koffeinnel. Fogalma sincs, kinek juthatott először eszébe az a rohadt sor.

A telefonja az egyetlen fényes pont a konyhában. Megvilágítja az arcát, miközben sokadszorra elolvassa a szerkesztő levelét. Inkább töröljék azt a részt, nem kell a botrány. Leteszi az üres bögrét. Gyorsan megmosakszik, de nem törölközik meg rendesen, borostája nedves marad. Mire megjelent a vers, majdnem el tudta felejtetni, amiről szólt. Most meg plágiummal vádolják.

A barátnő becsoszog a konyhába, kiönti a kotyogóból a maradék kávét. Lopva a kijelzőre pillant. „Még mindig ezen töröd a fejed?” kérdezi játszott lazasággal. „Miért nem húzod ki? Nem ér annyit.” Talán igaza van. Ő viszont már csak azért is ragaszkodik a verssorhoz. Közös múltból nem lehet lopni. Nem ő a tolvaj, hanem a másik, aki nem akar osztozni egy emléken. Amire a barátnő olyan féltékeny.

Felhívja a szerkesztőt. *Magamtól jutott eszembe, nem húzom ki csak úgy. Nem is beszélünk hónapok óta, nyilván véletlenül jutott eszünkbe ugyanaz a mondat. Mindkettőnknek ugyanolyan joga van hozzá.* A barátnő is rég megitta a kávét, de nem mozdul. *Szinte már el is felejtettem, miről szólt.* A tolvaj, a másik, ő, ő miért nem ezt teszi? *Miért harcol? Miért nem lehet ezt elengedni?* Belerúg egy székbe, durván súrolja a hideg konyhakövet. A barátnő hálóingben, mezítláb áll az ablak előtt. A lefolyó esőcseppek mögött olyan, mint egy elmosódott fénykép. Kezében szorongatja az üres bögrét. *Valóban, miért nem lehet elengedni?*, kérdezi a szerkesztő. Nem tud válaszolni. Leteszi a telefont, és az ablakhoz megy. A barátnő a saját kijelzőjét nézi. A tolvaj versét olvassa. Irigylem a gyengéket, mert meg sem próbálnak parancsolni maguknak. *Szép vers,* mondja hátrapillantva a válla fölött. *Mi történik, ha nem töröld ki ezt a sort? Megvádolhat plágiummal. Pedig tényleg nem loptam el. Ki tehet róla,*

---

*A szerző a *Kortárs Hangan* 2023-as irodalmi pályázat egyik díjasa.

hogy... szerinted mégis mit kéne csinálnom? Dühösen széttárja a karját. *Nekem mindegy.* A barátnő zsebre teszi a telefonját, és elmegy megkeresni a papucsát. Egy darabig néz utána, aztán csak szó nélkül elmossa a kávésbögréket. Eláll az eső.

Végül az egész versét kitörölteti. A szerkesztő megkönnyebbül. A dráma lefo-lyik a mosogatólével. Mégis haragszik a tolvajra. Elvette tőle a közös múltat, s így csak még nehezebb cipelni. A kimondatlan dolgokra emlékszik legjobban az ember, ezt biztos, hogy az anyja mondta.

A sor eltűnik a verssel együtt, a barátnő mégsem bír maradni. Este összepakolja a holmiját, és elmegy. Minden közös tárgyukat ott hagyja a lakásban, fényképeket, díszpárnát, cuccokat. Csak a kotyogót viszi magával.

Rövid

Miniszoknyája alá hatol a februári levegő. Csak a fejéből ne fújja ki a gint, mert akkor hiába volt a hirtelen elhatározás. Szövetkabátja alá rejt a remegést, magassarkúja fagyosan kopog a járdán. Még sosem csinált ilyet.

Gyorsan kiosztották a tomboladíjakat. Alig múlt el éjjel egy. Ki megy már haza ilyen hamar, mikor báli szezon van. Az éjjelnek addig kell tartania, míg el nem törli a reggelt. Aki délben ébred, eltűnik a vasárnapja, és csak a szombatban él. Az út mintha egy örökkévalóságig tartana. Számolja, hány embernek hazudott arról, hova megy. Sokadszorra ellenőrzi az SMS-t a telefonjában, a lakás nyitva kell, hogy várja.

A szülők a bálban maradtak, épp lassúztak a 67-es útra, mikor ők a bárba in-dultak. Három feles gyors egymásutánban. Tonicra nincs pénz, de ginre mindig van. Ha baj lesz, másnap helyrerakja a nagyanyja húslevese. Megáll a lakás előtt. Bevesz egy rágót, hogy elnyomja az alkohol ízét. Felidézi a cipője kopogását, a csendben mintha sokkal élesebben hallaná. A kilincset bámulja. Vár, de minek? Amit megbánhat az ember, azt gyorsan kell csinálni. A nagyanyjánál megállt a falióra, és sosem javíttatja meg. Zsírcseppekben méri az időt, meg a kilincs bá-mulásában. Végre belép, az ajtó tényleg nem volt bezárva. Fogalma sincs, hogy kell levetkőzni mások előtt, de meg akarja tanulni, mielőtt túl késő. A mobilját az előszobában hagyja, az órát nem ellenőrzi. Nem látja, hogy kerül le róla a vékony szilonharisnya, csak saját magát a gőzölgő húsleves felett, ahogy majd visszaem-lékszik erre a pillanatra. Érintések húzzák meg az éjszaka körvonalait. Nem tudja kiverni a fejéből a nyertes tombolaszámokat. A bálnak már biztos vége, a szülők hazamentek, ő pedig a bárban iszogat a barátaival. Az érintéseknél jobban esik a tudat, hogy történik valami, mielőtt megáll a falióra. A szövetkabát felveszi a

szoba hőmérsékletét, a két test összeolvad a paplannal. Élni nem tudunk, csak emlékezni rá, hogy valamikor tudtunk.

A főút közepén sétál hazafelé. Dülöngél, pedig teljesen józan. A lábai sokkal hosszabbak, szoknyája sokkal rövidebb, ahogy a közvilágítás fényében árnyéka a betonra vetül. A bugyijára folyt nedvesség összesűrűsödik a hidegben. Nem tudja, csak érzi, legalább kilencven évig fog élni, mint a nagyanyja. El akar kanyarodni a bár felé, hátha még ott találja a barátait. Végül mégsem teszi. Hisz ő már túl fáradtnak érezte magát a három feles után, és korán hazament. Rég az ágyában fekszik.

Az utcájuk felé kanyarodik. A főút lassan elfogy. Elsétál a hirdetések mellett. Még mindig kint áll a három gyászjelentés az egyetemistákról, akiket a múlt héten gázolt el egy részeg sofőr.

Szombathy Bálint munkája